

Ladyfest v Les Tenneries

Sep09 ohlédnutí pár dní po akci

Glosa "Pražský Janov?"

Část odsouzených squatterů a squatterek podá odpor proti trestním příkazům

Boj na poli legislativy nebo boj proti legislativě?

A JE TO TU !!! Jsme tu s dalším číslem a musíte uznat sami, že se toho událo hodně v našich hájích a lesích. No, ono to léto bývá takové hektické, holt v zimě si odpočineme, budeme-li mít, kde. V Praze prostě není kromě dočasné Truhlářské nic. Poslední pokus dopadl, jak dopadl..., ale život jde dál. Možná se někdo pokusí obsadit jiný objekt, no uvidíme, co se bude dít. Důležité je však se nekoukat, ale dělat. A proto jsme vám udělali další Usurpu a hezký podzim.

Na začátku září se v Dijonu, v autonomním centru Les Tanneries uskutečnil Ladyfest, festival uspořádaný ženami a pouze pro osoby, které se definují jako ženy. Festival trval několik dnů a přípravy provázely konfliktní situace. Organizátorky ve svém prohlášení napadly prostor a označily ho za mačistický. Všichni muži, kteří v domě bydlí se ale shodli na tom, že po celou dobu, co bude festival trvat, v

domě nebudou. Poskytli tedy prostor bez jakéhokoliv tlaku, navíc se tu podobné akce uskutečnily už v minulosti. Díky několika útočným frázím proto z organizace festivalu odešlo několik osob, především obyvatelky domu, které situaci považovaly za konfliktní a útok na tento prostor neschvalovaly.

Mě osobně ta větička v textu ohromě překvapila, protože jsem se v Les Tanneries nikdy s žádným mačismem nesetkala, naopak jsem se tam cítila spíše v bezpečí. Samozřejmě je pravda, že spousta situací, které jsem tam zažila, je ukázkou určitých forem chování, které je třeba zpochybnit, ale zdá se mi jejich zpochybnění v prostředí Les Tanneries jednodušší, správně nastavené, protože lidé, kteří tam bydlí, si otázky kladou a o svém chování přemýšlejí.

Po rozhovoru s organizátorkami jsem si ale uvědomila, že neútočí ani tak na prostor, kde se bydlí, na obyvatele centra, ale spíše na koncerty. Jedna mi řekla, že sem na koncerty nemůže chodit v minisukni, protože jí pak celý večer někdo obtěžuje.

Ženy z lokálního kolektivu, který koncerty organizuje, pocitily ale větu o mačismu jako útok na sebe samé, a proto proběhlo několik diskuzí. Vlastní zkušenost nemám, jezdím do Les Tanneries na jiné akce, nikoli na koncerty. Dokážu ale tento argument pochopit. Koncerty se otevírají širokému publiku, pije se alkohol apod. Není to zrovna nejlepší způsob, jak si klást otázky po tom, v čem je něčí

chování konfliktní, mačistické, nekorektní apod.

K této problematice se ještě přidala otázka po smyslu akcí, které jsou určeny pouze pro ženy a jsou tedy exkluzivní, která bude asi provázet podobné iniciativy vždycky. Jedna z účastnic se svěřila, že už ji podobné diskuze unavují, že nechce pořád někomu vysvětlovat proč.

Mně se vlastně kdysi exkluzivně holčičí iniciativa taky nelíbila, až do chvíle, kdy jsem v jednom infošopu v Zurichu, kde bylo jedno odpoledne v týdnu vyhrazeno pouze ženám, potkala člověka, který mi vysvětlil proč si myslí, že je to smysluplná praxe, a do chvíle, kdy jsem zažila úžasné příjemnou diskuzi právě v Les Tanneries, při které jsem pochopila, jak uklidňující může být diskuze mezi ženami, jak jiná je to praxe, která ukazuje, že lze komunikovat odlišně, neskákat si do řeči, ptát se těch, kdo nedokážou bezprostředně vyjádřit svůj názor, dělat dlouhé pauzy během rozhovoru a dát tak prostor právě těm, kdo si netroufají vložit se ihned do diskuze. Došlo mi, že možnost pořádat akce pouze mezi ženami umožňuje vytvořit prostředí, v němž se cítím bezpečně. A srovnání té reality uvnitř v tomto hnízdečku a venku, je právě to důležité. Uvědomila jsem si, co přesně mi na diskuzích s některými muži vadí, že komunikace s muži v sobě apriori ukrývá nebezpečí, možnosti milostných vztahů, flirt, strach z konkurence mezi ženami, představy o násilí na ženách atd., všechny ty nevyřčené nástrahy, na něž je třeba dávat pozor. A v prostředí, které je bezpečné, si uvědomuji, co by mělo být jinak, a mohu tak vymyslet strategie, jak v

té vnější realitě reprodukovat to, co mi vyhovuje. Protože vytváření holčičích oáz není podle mě samo o sobě cílem.

Každopádně na tomto konkrétním festivalu se mi nepovedlo najít přesně to, po čem bych toužila. Problémy, které jsem viděla už na začátku, mě nejdřív hodně odradily. Organizace byla roztržitěná a nelíbilo se mi ani moc fungování, co se týče peněz, vaření, společných diskuzí. Přičítala jsem to faktu, že většina těchto lidí nežije kolektivně, a tak nemají možnost rozvíjet způsoby fungování v komunitě, diskutování o problémech, společné rozhodování. Účastnila jsem se několika workšopů, především šití, zkušely jsme si šít

3

kalhotky podle vlastních představ, ale i jiné věci. Zabrousila jsem na workšop o antikoncepci, na ateliér tvůrčího psaní s tématem přeměny těla. Tělo bylo totiž hlavním tématem celého festivalu. A kolem tohoto tématu se točila většina workšopů, ať už šlo o diskuze o násilí, ať šlo o masáže, sebeobranu apod.

Celkově se mi už od začátku nedařilo být součástí celé akce a v tom smyslu se to odehrávalo až do konce, nepodařilo se mi nijak výrazně zapojit a tentokrát mi to ani není moc líto.

Co mě na festivalu překvapilo, byla absolutní odtrženost od reality tohoto autonomního centra, které funguje už víc než deset let a v tuto chvíli je v nelehké situaci. Radnice rozhodla, že na této ploše vybuduje obytnou čtvrť a navrhuje kolektivní náhradní prostor. V tuto chvíli tedy probíhají diskuze o budoucnosti projektu a kolektiv stojí před složitým rozhodnutím. Ta šedesátka žen, které se festivalu zúčastnily, o tomto problému nijak nehovořila, měla jsem pocit, jako by tento prostor byl pouze konzumně využit, ale už se nikdo nepozastavil nad tím, co bychom taky my mohly tomuto prostoru přinést v rámci našich iniciativ.

Z DOMOVA

Sept09: ohlédnutí pár dní po akci

Slzný plyn se rozptýlil, rozbušky dobuchaly, jejich kontejnery uklidila úklidová četa a zájem korporátních médií už lákají zcela jiná témata. Pár dní po policejních manévrech a vyklizení obsazeného domu v ulici Apolinářská zbylo po celé akci jen čtyřiadacet odsouzených a nově zazděná okna v prvním patře domu.

Posvátné právo na to, nechat svůj majetek chátrat a ohrožovat okolí bylo ubráněno v rekordně krátké době. V kuloárech se proslychá, že na intervenci samotného primátora Béma, který ve „Svém“ městě žádné squaty trpět nebude. Bývalé lázně v ulici Apolinářská se tak budou nadále rozpadat a ohrožovat kolemjdoucí. Úmyslně vytrhanými okraji střechy bude do objektu dál zatéká a přicházející zima zkázu celého domu ještě uspíší.

Stejný osud čeká i vyklizenou vilu Milada. Její majitel, Ústav pro informace ve vzdělávání, který ji potřeboval natolik akutně, že si na její vyklizení musel najmout početnou partu složenou z neonacistů, se při vyklizení dušoval, že dům opraví a předá k využití jiné státní organizaci. Za uplynulé dva a půl měsíce však nechal pouze zničit poměrně kvalitní střechu, tašky rozbít a pro jistotu ještě rozřezat trámy motorovou pilou. Vila už je nyní slušně podmáčená a nadcházející zima udělá své.

I přes to se najde dost lidí, kteří budou jakési pochybně „právo nakládat si s majetkem podle vlastního uvážení“ vyzdvihovat nad právo bydlet nebo nad právo využít chátrající objekty k nějakému smysluplnému účelu. Na příkladu Milady i bývalých lázní v ulici Apolinářská jasně vidíme, kam toto právo vede. Jasně také vidíme, že squateři a squaterky obsazují domy, které jejich vlastníci skutečně k ničemu nepotřebují.

Pár dní po zásahu se také ukazuje, jak vlastně probíhala ta část, která se odehrávala za zdi policejních služeben, mimo dosah kamer a fotoaparátů. Desítky lidí byly při zásahu zraněny, evidujeme zlomená žebra, stehy na hlavách po ranách teleskopickým obuškem, zlomeniny prstů... Policie také použila jakýsi speciální, výrazně silnější pepřový sprej, pravděpodobně neschválený pro použití (jeho účinkům se divil i ošetřující lékař). Jeden ze zadržených mi popsal, jak jej policie psychicky týrala, když ho při zadržení každou hodinu budila a vyhrožovala mu, že dostane přes držku. Naštěstí nedostal. Vyhrožováno bylo spoustě dalších (mimo jiné i zabitím), minimálně dvě zadržené byly sexuálně obtěžovány. Jedna slovně, druhý policista strkal obušek mezi nohy.

Celá akce s veřejným obsazením nového domu přesto měla svůj smysl, který není malý. Kromě přilákání masové pozornosti ke squattingu jako tématu jsme po dlouhé době získali zkušenost z masovější veřejnou akcí. A příště budeme chytřejší. Nikdo z nás se nevzdá...

Glosa: pražský Janov?

Server Týden.cz policejní akci před squatem v Apolinářské označil za „pražský Janov“. Naprosto debilní přirovnání ale přesto upozorňuje na zajímavou skutečnost.

Neonacisté, táhnoucí na Janov, se netajili úmyslem uspořádat rasový pogrom a zaútočit na lidi jiné barvy pleti. Měli sebou hromadu zbraní včetně zápalných lahví, házeli stovky kamenů, vypálili policejní auto. Policie tehdy zadržela tři lidi. Demonstrace v Apolinářské od začátku zdůrazňovala, že je nenásilná. U zadržených se žádné zbraně nenašli, lidé se neprali. Policie zadržela stovku lidí, soud už stačil čtyřicet odsoudit. Pro státní represivní složky je evidentně mnohem větším nepřítelem nenásilný protest, zpochybňující neomezené soukromé vlastnictví, než násilný rasistický pogrom.

Není to překvapivé, jenom pro jednou odhalené v plné nahotě. Stát a jeho represivní složky jsou organizovaným násilím, určeným k udržení současného stavu věcí, k ochraně těch, co mají moc a majetek proti těm, co mají jen dluhy – na nichž opět vydělávají ti první. Hněv soustředěný na ty, kteří jsou na tom ještě hůř, je z jejich pohledu nejen neškodný, ale i žádoucí, neboť odvádí pozornost pryč od jádra problému. Hněv namířený na skutečné příčiny mizérie našich životů, na systém, pro který je soukromé vlastnictví a svoboda vykořisťovat posvátnou krávou, je potřeba potlačit s využitím všech prostředků, s naprostou brutalitou. Protože jiskra může zapálit plamen...

Část odsouzených squatterů a squattek podá odpor proti trestním příkazům

Po té, co policie sebrala lidi z osquatovaného domu v Apolinářské a několik dní je věznila, proběhlo zrychlené soudní řízení. Samosoudce nahodile rozdělil obecně prospěšné práce (podle pohlaví 100 nebo 80 hodin) a podmíněné tresty odnětí svobody. Část lidí (celkem 15 osob), především ti s podmínkami, se proti rozsudku odvolají.

Další část na rozhodnutí soudu z pragmatických důvodů reagovat nebude. “Vyhodnotili jsme jako zbytečné a neefektivní, aby se soudilo všech téměř 30 lidí z obsazeného domu. Část z nich se s pomocí advokátů bude bránit a hájit legitimitu squattingu i na právním poli. Druhá část si odpracuje obecně

prospěšné práce a bude mít prostor pro další činnosti a podporu soudících se kamarádů," uvedla za odsouzené squatterry a squatterky teta Milada.

Nikdo ze squatterů z Apolinářské nesouhlasí s tím, že by byl squatting zločin, pouze všichni nevidí smysl v tom, aby se do jednoho kolektivně ospravedlňovali před soudem. Ideu squattingu budeme samozřejmě bránit jako celek na všech úrovních.
<http://tetamilada.blogspot.com/>

Boj na poli legislativy nebo boj proti legislativě?

squatting24. září 2009 byl na webu milada.org zveřejněn text informující, že část lidí zadržených v obsazeném domě v Apolinářské podala odpor proti trestním příkazům. Mimo jiné se zde píše, že odvoláním proti rozsudku stíhaní lidé hodlají obhajovat legitimitu squattingu na poli legislativy. Toto prohlášení však je značně zavádějící, jeho smysl se dá vyložit několika různými způsoby a navíc i mezi squatterry a squatterkami, kterých se to týká, jsou na celou věc různé pohledy. I já jsem jedním ze zadržených a ve zkráceném procesu odsouzených squatterů, a proto bych nyní rád předložil osobní pohled na celou záležitost. Věřím, že díky tomu se může předejít mnohým nedorozuměním, a doufám, že tím zároveň zajistím kontinuitu veřejné diskuze o otázkách, které squatting vyvolává a snaží se na ně odpovídat.

Boj překračující zákonné meze

V době, kdy jsem společně s ostatními vnikl do budovy v Apolinářské s cílem ji osquattovat, jsem to vnímal jako jeden ze způsobů konfrontace státu a kapitalismu. Považoval jsem to za vědomé překročení zákonné normy a zpochybnění hodnot soukromého vlastnictví. Rozhodně mým záměrem nebylo aktem obsazení budovy vyvinout tlak na zákonodárce, aby zreformovali zákon, který nyní squatting kriminalizuje. Ani v momentě, kdy byl později u soudu vůči mé osobě vyneseno rozsudek podmíněného trestu, jsem neustoupil ze své protikapitalistické a protilegislativní pozice. Za opuštění této pozice nepovažují ani následné podání oporu proti trestnímu příkazu. Tímto odporem totiž nehodlám usilovat, aby zákonodárci zreformovali legislativu ve prospěch squattingu, ale podávám jej s vírou, že tím mohu dosáhnout zmírnění rozsudku proti mé osobě. Jde tedy čistě o způsob, jak se bránit útoku státní mašinérie a zmírnit tím případné poškození mé osoby, nikoliv o volání po novém zákoně či reformě toho stávajícího.

Jsem sociálním anarchistou, neboli anarchistickým komunistou, což mimo jiné znamená, že rozhodně nehodlám vkládat energii do reforem jednotlivých zákonů a už vůbec ne do snahy definovat a vytvářet jejich obsah. Z anarchistické perspektivy sice vnímám některé zákony jako více utlačující než jiné, nicméně všechny bez výjimky považuji za podstatnou součást stejného kapitalistického systému, o jehož odstranění usiluji. Každý zákon proto vnímám jako zavrženíhodný.

Ano, zákon kriminalizující squatting sice považuji za projev útluaku - budu se proti němu bouřit, vědomě ho bez výčitek porušovat, konfrontovat ty, co prosazují jeho dodržování či trestají ty, co jej dodržovat odmítají. Nikdy však nebudu volat po tom, aby na místo tohoto zákona byl dosazen zákon jiný, i kdyby byl ke squatterským aktivitám sebevíce tolerantnější! Pokud bych tak činil, znamenalo by to opuštění pro-revoluční pozice a dobrovolné přijetí pozice reformistické, projevující se snahou podílet se na „kosmetických“ úpravách kapitalismu a snahou vyhnout se přímé konfrontaci pro-kapitalistických sil a struktur.

Úsilí věnované reformování kapitalismu - byť třeba i jen prosazováním pozměňování zákonů - není ničím jiným než snahou, jak docílit, aby se kapitalistické otroctví stalo mírnější, v důsledku však zůstaly nedotčeny základy, na kterých je ono otroctví vystavěno. Jsou to právě zákony, které tyto základy otrockého systému tvoří – to ony hájí pozice privilegovaných vrstev společnosti, zajišťují existenci kapitalistických hodnot, vztahů i hierarchických organizačních struktur. Nelze proto počítat, že to mohou být zrovna zákony, skrze něž docílíme emancipace.

Třídní boj, nikoliv reformismus

Tím, co zde píší, nepochybněji, že má smysl vést odpor proti represivním, např. protisquatterským zákonům. Jistě to smysl má! Co však zpochybňuji, je údajná smysluplnost volání po „pro-squatterských“ zákonech, které by měly nahradit ty stávající protisquatterské.

Smysl vidím v aktivitě směřované proti systému zákonodárství jako celku, nikoliv jen proti jeho částem se snahou jej poupravit tak, aby byl méně utlačující. Jako anarchista nehodlám volat, aby

klec (čti kapitalismus!), ve které jsem nucen žít, umožňovala drobné zlepšení mé životní situace. Ale volám po tom, abych v této kleci nemusel žít vůbec. Život v sebekrásnější kleci totiž bude vždy životem nesvobodným – tedy životem, který nehodlám obhajovat! Neusiluji proto o vznik či reformu zákona, ale o svobodné prostředí umožňující svobodný rozvoj – tedy něco co mi žádný zákon nikdy nemůže umožnit!

Veškeré boje přibližující lidskou společnost svobodě byly vždy vedeny mimo legislativní systém formou přímých akcí. Tedy akcí odmítajících zprostředkování prosazovaných požadavků zastupiteli či jakýmkoliv zákony. Jako příklad by mohl sloužit anarchistický boj za osmihodinovou pracovní dobu. Tento boj byl sice veden různými způsoby - od stávkování, demonstrování, sabotování, až k přímým střetům se zaměstnavateli a policií. Vždy však jeho smyslem bylo vyvinutí takového tlaku na státy a zaměstnavatele, aby akceptovali požadavek pracujících – tedy to, že nebudou pracovat déle jak osm hodin denně. Cílem pracujících tehdy nebylo podílet se na tvorbě „zákona o osmihodinové pracovní době“, který by byl zahrnut v legislativním systému. Jejich cílem bylo, aby jimi vznesené požadavky byly akceptovány, respektovány a nebylo zaměstnavateli či státem činěno nic, co by je negovalo. To pracujícím zajišťovala jejich možnost kdykoliv opakovaně využít stávku či jinou formu přímé akce v momentě nerespektování jejich požadavků - nikoliv vznik zákona jakéhokoliv druhu. Jejich boj byl bojem třídním, vedeným mimo legislativní rámec a v důsledku proti legislativě jako celku. Stejně tak squatterský boj je z mého pohledu protilegislativní. Tudiž pokud jej vedu, tak nevyžadují, aby zákonodárci posoudili, zda je či není legitimní. Legitimita squattingu podle mě není odvozená od posudku zákonodárců, ale od charakteru squatterských aktivit. Posudek zákonodárců je proto pro mě nepodstatný. Ať je jakýkoliv, tak neovlivňuje mé přesvědčení o legitimitě squattingu.

Za anarchistický komunismus, nikoliv za „umírněný kapitalismus“

Co jsem uvedl, se nevyklučuje s tím, že si uvědomuji pozitivum toho, že pokud odpor vedený proti kapitalismu, státu či jeho jednotlivým zákonům zapřičiní, že zákonodárci udělají ústupky ze svých

požadavků, některé zákony zreformují a zmírní tím státní útlak proti své opozici – tedy mimo jiné i proti anarchistům a anarchistkám. Zajisté nám taková situace částečně dá nové možnosti pro antikapitalistické aktivity, nicméně kapitalismus zůstane zachován a náš boj nedosáhne konečného cíle – anarchistického komunismu.

Je důležité si konečně uvědomit podstatný rozdíl mezi tím, když někdo přímou akcí tlačí zákonodárce, aby zrušili konkrétní zákon (a upustili od jeho prosazování a trestání těch, kteří jej porušují), a tím, když někdo společně se snahou zrušit nějaký zákon zároveň volá po tom, aby na jeho místo byl dosazen zákon jiný.

Za podstatné v celé věci tedy považují, z jakých pohnutek a za jakým účelem je antikapitalistický boj (což zahrnuje i boj proti zákonům) veden. Vychází-li ony pohnutky z touhy docílit zhroucení systému, který veškeré zákony produkuje, pak to považují za možnost hodnou podpory. Vychází-li však ony pohnutky z touhy po úpravě zákona či jeho nahrazení zákonem jiným, pak to považují za problém! Rozhodně se nehodlám podílet na správě otrockého systému udržovaného při životě právě soustavou zákonů – proti-squatterských, pro-squatterských i těch, které se squattingem vůbec nesouvisí. Od toho zde jsou nejrůznější politické strany a další zastánci statusu quo, nikoliv anarchisté a anarchistky.

Upřímně jsem opravdu zklamán, že i v anarchistickém prostředí zůstává tento mnou zastávaný postoj některými lidmi nepochopen. Ještě víc mě pak mrzí, že toto nepochopení některé jedince vede k odklonu od důsledného protikapitalistického boje k podpoře boje za „svobodnější kapitalismus“ s „toleranějšími zákony“.

Od defenzívy k ofenzívě

Zohledním-li vše, co jsem výše uvedl, pak nutně musím dojít k následujícímu závěru. Na začátku jsem naznačil, že mé odvolání se proti rozsudku je v podstatě sebeobranou před útokem státu a snahou zmírnit destruktivní dopady tohoto útoku. Pokud se mi v následujícím soudním procesu podaří vybojovat mírnější trest nebo ještě lépe žádný trest, pak ztratím důvod nadále vést svůj boj v aréně vymezené státem (u soudu), za pomoci prostředků, které mi stát přidělil (obhajoba založená na zákon nepřekračujících postupech). Logicky se pak budu snažit přesunout zpět tam, kde budu moci pokračovat v přímé konfrontaci kapitalistických sil. Tedy v první řadě mimo legislativní prostor, protože jedině tam se dá vést boj proti legislativě v jakékoliv podobě i proti politicko-ekonomickému systému, který je legislativou hájen a udržován při životě.

Poznámka na závěr

Vše, co jsem zde uvedl, je můj čistě subjektivní pohled a rozhodně si nenárokuji tvrdit, že stejný pohled mají i ostatní ze zadržených a stíhaných squatterek a squatterů! Jsem přesvědčen, že část z nich má naopak názor jiný. A právě i to je jeden z důvodů, proč jsem se rozhodl prezentovat vlastní pohled. Chci prostě ukázat, že projednávaná záležitost není tak jednoznačná a černobílá, jak se mnohým může jevit. Závisí nyní čistě na ostatních squatterkách a squatterech, zda se stejně jako já pokusí svůj pohled vyjádřit. Upřímně řečeno: Přeji si to a věřím, že to může být přínosné.

Infoshop Revolver

Jako reakce na ubývající počet prostorů (nejen v Praze), ve kterých je možné rozvíjet subverzivní a nekonvenční aktivity, jsme se rozhodli otevřít nový infoshop v Měčislavově 8 v Praze 4 - Nuslích.

Budeme rádi, když se nový infoshop stane místem, který nebude jen anonymním prostorem jako většina míst, který nás obklopují, ale stane se NAŠÍM prostorem, který bude sloužit k poznávání se (vzájemně i s naší myšlenkou), k střetávání se, k vzájemné spolupráci.

Nemusíme si, že ve světě diktatury kapitálu lze vytvořit oázu svobody, nedotčené místo bez vlivů "zvenčí". Chceme ale vytvořit prostor, ve kterém je možné myslet a dělat aktivity jinak. Je nám předkládáno, že za vše se musí platit, my chceme dokázat, že tomu tak nemusí být. Pakliže nás svět okolo nás nutí podepisovat nevýhodné smlouvy, přistupovat na nevýhodné licence a autorská práva, chceme ukázat, že stále tu existuje alternativa. Pakliže svět okolo nás nutí dělat hnusnou práci, která nás utlačuje, chceme dokázat, že lze vytvářet svobodné vztahy.

Konkrétně se pak chceme věnovat např. sebevzdělávacím projektům, věnovat se propagaci svobodné softwaru, promítání nezávislých filmů, přednáškám a diskuzím na nejrůznější témata apod. V prostorech bude také fungovat knihovna a studovna, také u nás najdete distribuci s bohatou škálou tiskovin, které JINDE prostě nenajdete.

Chceme vytvořit antiautoritářský prostor, ve kterém se budou dít nejrůznější aktivity, které nepřipravuje jakýsi autoritářský kolektiv pro imaginární "veřejnost", ale stane se prostorem, ve kterém se budou dít aktivity připraveny NÁMI pro NÁS. Proto záleží i právě na TOBĚ jak se zapojíš nebo nezapojíš.

Pakliže bylo řečeno to, čím má nový prostor být, je vhodné také říci, čím být nemá. Neslouží k propagaci jakýchkoliv autoritářských ideologií, nechceme také, aby se z prostoru stalo doupe sociální inženýrů, kteří budou diktovat lidem jak bude "nový" svět vypadat. Dále si nepřejeme vytvořit klasicickou anonymní hospodu, a přestože v naší nabídce najdete alkohol, chceme aby prostor nesloužil primárně k opijení se a už vůbec ne ke konzumaci tvrdých drog. Chceme, abyste také věděli, že pakliže navštívíte náš infoshop, nenajdete zde prodej tabákových a masných výrobků.
<http://www.infoshop-revolver.cz/>

8

TRUHLARSKA 11

4.10 Básník Ticho pro Tichého Františka

7.10 19:30 Volkskuche - večere za dobrovolný příspěvek

20:30 Filtotéka Truhla:

"The Fourth World War" (Čtvrtá světová válka)

8.10 Analogová fotografie 13-17h /

Dračák (kapacita je velmi omezená - seriosní zájemci pište na migo@centrum.cz)

11.10 14:00 ŠÍCÍ WORKSHOP

20:30 Filtotéka Truhla: "The Reader" (Předčítač)

12.10 (SKUTEČNÝ!) WORKSHOP SÍTOTISKU / možnost výroby vlastního síta / info:

psajko@seznam.cz

13.10 VERNISÁŽ VÍCE INFO POZDĚJI

14.10 17:30 DIY Cyklodílna 19:30 Volkskuche - večere za dobrovolný příspěvek

20:30 Filtotéka Truhla: "Klass" (Zkažená mládež)

15.10 Dračák

18.10 20:30 Filtotéka Truhla: "69" + krátké filmy a reportáže o squattingu

19.10 BODYTUNING WORKSHOP od 16h /

výroba náušnic, pletení dreadů a copánků,

benefiční piercing a tetování

21.10 17:30 DIY Cyklodílna 19:30 Volkskuche - večere za dobrovolný příspěvek

20:30 Filtotéka Truhla (film na přání)

22.10 Dračák

25.10 14:00 ŠÍCÍ WORKSHOP

27.10 PŘEDNÁŠKA VÍCE INFO POZDĚJI

28.10 19:30 Volkskuche - večere za

dobrovolný příspěvek

20:30 Filtotéka Truhla: "Der Baader Mainhof Komplex"

29.10 Dračák

FOOD NOT BOMBS

Praha: vaření každou sobotu od 13:00 v KK, rozdávání v 16:00 na Nádraží Holešovice
Brno: rozdávání každou sobotu v 15:30 v parku pod Janáčkovým divadlem
Hradec Králové: rozdávání každou první neděli v měsíci od 13:00 v parku u Tesca.
Zlín: každý sudý pátek na nádraží karlovy vary: každou první neděli v 13.00 park alzebetiny lazne

redakce: [paha\(zavináč\)squat.net](mailto:paha(zavináč)squat.net). Příspěvky jsou výtání Online sme na paha.squat.net nebo na mlada.org